

מה תקנה לניפוח מטות?

הפשוטים ונוחים בהרבה. נוסף על כן, המחסור במפץ קדוהינו בפקידים משרד מאומנים היה מביא — ועודנו מביא — לידי כך שמספר גדול של קציני-מטה, מה"צוערים", מחלאים תפקידים משרדיים-טכניים גרידא.

על אף כל אלה, נראה בכל זאת כי יש מקום לבחון מן-היסוד, את ארגון-המטות שלנו. בעשותנו זאת, אפשר ונפיק לקח מאלף משנה-קוד אותן דרכי ארגון ופעולת-מטה, שנקטו בהם הגרמנים, רבים, רבים מדי, מקצינינו האוב-דים כמכוכיהם המורכבים של מטותינו, ורבים רבים מדי, הם מקורות היכלת שלנו — באדם ובחומר — שהשימוש בהם מופקע לקיומם והחזקתם של מטות אלה.

**

מענינה, אגב-אורחא, הערה אחת משטח שונה לגמרי. המצויה באותו מאמר עצמו: —

...אף טקטית-הרגלים, ואימונם, הם בגדר נושאים אשר לא-מעט יש לנו ערין ללמוד בהם.

רומל הביע הערת-הערכה מענינה על מקצת ממיטב גייסותינו שלחמו בקרב "נאייטסברג" (בסוף יוני — ראשית יולי 1942, בקירינאיקה. — ה"מ"ע), אשר הוא מציינם בתור: "...התגלמות-בחיים ממש של חכונות החייל הבריטי. הן החיוביות והן השליליות. אומץ-לב ואיתנות בלתי-רגילים היו שלובים כאן באי-יכולת נוקשה לנוע במהירות.

ראוי לתשומת-לב הקטע הבא ממאמרו של קפ"ג, ס. פאואל "לקח שעלינו ללמדו" — שנתפרסם לא מכבר ב"רבעון-הצבא" הבריטי. ...יש והם (הגרמנים) ביצעו מעשי-מופת ממש של ארגון-גייסות מחדש בשדה; לעתים, תוך הקמתם, מיניה-זביה, מיחידות ופורמציות שנתרסקו בקרב... ויחידות אלה, עדין היה בכוחן לקיים התנגדות תקיפה — — — והנה: הם הפליאו לעשות כזאת — כשהמטות אשר להם קטנים בהרבה מאלה של צבאות בריטניה וארצות-הברית. אכן, כל רואם — לא ישכח לעולם את תלי-הנמלים הללו של קציני-מטה שבקהיר, באלג'יר ובעוד מקומות לרוב, שלע-תים לא ניצחו אלא על קומץ בלבד של דיביזיות... נראה, כי אחוז גבוה מאוד מבין קצינינו — בימות-שלום כבעתות-מלחמה — נעלם מאחור-רי שולחנות-הכתיבה של מפקדותינו...

אחת הסיבות למימדיהם המנופחים של מטותינו אנו מונחת בכך, כי אנו פועלים — בשלום ובמלחמה כאחד — בנקודות-הסיום של עורקית-חבורה ארר כים מאוד, אשר על תובלת-הים — האויר — והיבשה לקיימם; ולעתים קרובות, על אף קשיים הכרוכים בכך. דבר זה מצריך מטות-תובלה ומטות-לוגיסטיים בעלי-מידות — בצד המטות, גדולי-מדות אף הם, של חילות-מהנדסים, חילות-קשר ושירותי-החזקה ובדק. לעומת זאת, הרי יריבינו, בשתי מלחמות-העולם, פעלו כרגיל לפי קוית-חבורה פנימיים.

אשר לרעתי אני על קריאה צבאית — סבורני, שהדרך הטובה ביותר לקצין היא הצטמצמות בתחום הסופרים, שאותם מסוגל הוא לקרוא בהנאה ולהבין באופן יסודי, גם אם לעיתים לא יסכים לנאמר בהם. לאחר-ימכן עליו לחזור שוב ושוב אל אותם הספרים, עד היותם חלקי-פעיל בידעיותיו. דרך זו טובה יותר, לאין שיעור, מאשר קריאת כל ספר הבא ליד, יהא מחברו אשר יהא, אך ורק כדי שאפשר יהיה להתפאר בקריאת אותו ספר. בצורתה הנכונה — מהוה הקריאה הצבאית עמל ולימוד דייקני, אם כי לאחר זמן היא הופכת וגומלת הנאה. השגת ספרים מספריות אינה מספיקה לזאת, ומסיבה פשוטה: רק משיאהב אדם ספר עד כדי ציון הערות בשולי עמודיו, סימון קטעים בו, או — אולי רישום הנקודות החשובות-יותר עלי-דף-אחד — ידענו וירכשנו באמת וכתמים. לכן מציע אני שני כללים: (א) ספר אחד בפעם אחת; (ב) השלכת הספרים הנחותים מאיצטבתך, שעה שתהא מסוגל כבר להבחין אילו מהם בעלי ערך ומדוע. אחרת, תהפך איצטבת הספרים-הצבאיים לסופניאבק רגיל בלבד, תחת אשר תיהפך לאוצר.

קול. ס. ל. א. מרשל